

Oponentský posudek na diplomovou práci Veroniky Kohoutové na téma " Využití dramatické výchovy v MŠ pro děti se sníženou socializační schopností"- obor Vychovatelství

V úvodu své práce autorka uvádí, že jejím cílem je "...poukázat, že dramatická hra je efektivním prostředkem při výchově dětí předškolního věku v rámci MŠ v procesu jejich socializace" (str. 8). Tuto skutečnost dokládá, po teoretickém úvodu, prostřednictvím okomentovaných záznamů vlastní práce s dětmi ve věkově heterogenní třídě MŠ. Podrobněji se pak zaměřuje na analýzu vlivů metod a postupů z oblasti dramatické výchovy v této skupině na dětské jedince, kteří mají problémy v oblasti sociálních vztahů (ale nejenom v nich).

Tato část z hlediska původnosti práce je pro čtenáře nejzajímavější, představuje autorku jako osobu, která je schopná citlivě své zkušenosti ze studia dramatické výchovy využívat v praxi a zároveň je zpětně reflektovat (i když s určitým omezením daným dosavadními zkušenostmi). Nachází se zde prostor k diskusi o zvolených metodických postupech zrealizovaných tematických celků a o případně dalších variantách. Zároveň pak i o obecných otázkách uplatnění dramatické výchovy na mateřské škole, včetně limitujících omezení, která vyplývají z tohoto věkového období, ale i etických zásad učitele dramatické výchovy, zvláště při práci s problémovými jedinci.

Domnívám se, že tato praktická část podpořená v kap. 6.3 konfrontací obecných cílů dramatické výchovy s cíli RVP pro předškolní vzdělávání ukázala dostatečně na přínos dramatické výchovy pro praxi MŠ, a to nejen v oblasti socializace problémového jedince.

Převážnou část diplomové práce však tvoří část teoretická z oblasti sociální a vývojové psychologie i teorie Drv.

Ta je založena především citacemi z řady odborných publikací, které autorka využívá, jako podklad teoretického zázemí, zvláště k dokumentování konkrétních problémů. Některé uvedené citace však mohou, vytržené z kontextu, být jako tvrzení velmi diskutabilní. Např. na str 23 " ...problémy se svým vyjádřením a zařazením se do kolektivu mají děti z nedostatečně stimulujícího prostředí se sociálním nebo kulturním znevýhodněním (M. Kurcinková: Problémové dítě v rodině a ve škole).

Znám řadu dětí, které mají problémy se zařazením do skupiny, byť přicházejí z vysoce stimulujícího prostředí a jsou spíše společensky protěžovány. A podobné pochybnosti mám pak i např. s tvrzením autorky, když na stejné straně píše: "V jednotřídní mateřské škole lze vysledovat dva rozdíly v přijetí do kolektivu, kde stěžejním kritériem je věk nováčka. Pokud je nově přichozí dítě ve věku pěti až šesti let, projeví se zde rivalita starších dětí, které se obávají ztráty svého postavení a konkurence svých dovedností".

Ano, popisované vztahy mezi staršími a mladšími dětmi se mohou někdy takto projevit, ale také nemusí. Z vlastní zkušenosti vím, že příchod nového staršího dítěte, může být pro jeho vrstevníky vnímán pozitivně, zvláště pokud je dítě kreativní a přirozeně obohacuje skupinové hry. Toto jsou příklady toho, jak je třeba opatrně formulovat skutečnosti, které nemusí být za všech okolností platné. Přes tyto připomínky mohu konstatovat, že rozsah prostudované teoretické literatury je dostačující a autorka prokázala, že ji umí smysluplně používat.

Logická stavba předložené diplomové práce i její úprava odpovídá požadavkům bakalářského stupně.

V. Gregorová /